

[Pia Kjærsgaard]

kettinget, og så ved de forskellige partier nok, hvad de skal mene om den sag.

Så var der Socialistisk Folkepartis ordfører, som måtte sin lave tale om, da han fandt ud af, at der rent faktisk stod noget andet i det dagsordensforslag, jeg havde fremsat, end han havde regnet med, og det var meget, meget forvirrende for SF's ordfører, kunne man forstå, for det er åbenbart ikke sådan for en SF'er lige umiddelbart at kunne lave en ordførertale. Det må være slemt, når man skriver alting ned på forhånd og ikke rigtig kan indordne sig efter, hvad der sker i folketingssalen.

Venstres hr. Bjørn Elmquist sagde: Velkommen i klubben. Nu ved jeg ikke, om det skulle betragtes som en kompliment til mig. Det vil jeg meget nødig have, for den klub, regeringspartierne er ved at danne i folketingssalen i øjeblikket, er åbenbart en klub, hvor man ikke ønsker at afskaffe eksklusivtaler. Jeg synes, det er i orden, at der er gode kræfter, der samarbejder, som hr. Bjørn Elmquist også var inde på, og det blev også sagt, at hvis dette dagsordensforslag blev vedtaget, så ville arbejdsministeren faktisk ikke ane, hvad han skulle gøre. Det er egentlig så rigtigt, som det overhovedet kan være, for sandheden i det her er, at der for lang tid ville være lukket af for et samarbejde med Socialdemokratiet og formentlig også for et kommende S-K-samarbejde, som begge partier nok går og pønser på.

Så var der hr. Jørgen Estrup fra Det Radikale Venstre. Jeg føler ikke trang til at skælde De Radikale ud, fordi de kommer med deres egen dagsorden; jeg kan være enig meget langt hen ad vejen. Det er da i orden, at man fremsætter sit eget dagsordensforslag, men jeg synes nok, at har man et fælles mål, så må man også på en eller anden måde kunne inspirere hinanden og måske være nogenlunde enige om tingene. Men den slags ser vi som sagt stort på i Fremskridtspartiet.

CD's ordfører sagde nogenlunde, at det var en overflødig debat, og ikke ret meget andet; det siger mere om CD's ordfører, end det siger om mig, og det skal jeg ikke kommentere så forfærdelig meget.

Jeg skal heller ikke kommentere Kristeligt Folkepartis ordfører, som åbenbart var enig med Fremskridtspartiet. Så kan jeg bare ikke forstå, hvordan man som regeringsparti kan være enig i det halvhjertede forslag fra regeringen, der i øjeblikket ligger til behandling.

Jeg synes, det er meget vigtigt at gøre sig helt klart, at Fremskridtspartiets forespørgsel omhandler et andet spørgsmål og emne end det, arbejdsministeren har barslet med i de 15 måneder, der er gået siden sidst. Mens arbejdsministeren har talt om beskyttelse mod afskedigelse, taler Fremskridtspartiet altså fortsat om organisationsfrihed, som jo er noget helt, helt andet.

Det er ikke nogen hemmelighed, at Fremskridtspartiet er meget skuffet over den svage holdning, regeringen hidtil har haft og udvist på organisationsområdet, men nu kan man altså få chancen for at rette op på det flossede renommé, som regeringen vitterlig har pådraget sig i hele organisationsspørgsmålet.

I oktober måned 1986 blev det ved en højesteretsdom fastslået, at otte HT-chauffører var blevet afskediget ulovligt. De otte chauffører fik tilkendt en latterlig erstatning og så færdig med det. Loven var afprøvet, og den var ikke meget værd. Derfor skal der ændres ved lovgivningen, så der ikke igen skal afsiges en tilsvarende svag dom.

Vi har en højesteretsdom at gå ud fra, og det er jo et mægtig godt udgangspunkt. Dommen fra 1986 viser, at loven ikke er god nok, og dommen viser også, at der bør handles af lovgiverne. Ikke en vattet udvidelse af noget, man hos arbejdsministeren kalder godtgørelse, men som er en erstatning. Nej, vi skal sikre en lovgivning, hvor det er en ret for det enkelte menneske selv at afgøre sin organisationstilknytning. Skulle det alligevel ske, at loven ikke overholdes, så skal der være en meget, meget stor erstatning; men det er de absolutte undtagelser, vi taler om. Det primære er og bliver organisationsfriheden, og den må og skal sikres.

Men jeg vil overlade ordet til de forskellige forvirrede ordførere, så de kan fortælle, hvordan de stiller sig til de forskellige dagsordener.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg tager ordet nu, fordi der ikke var flere, der havde bedt om ordet, som formanden sagde. Men jeg synes nok, at der skal en reaktion frem på det radikale forslag om motiveret dagsorden, som nu er blevet fremsat.

Det er ikke omdelt, så det har naturligvis været svært at granske det nøje, men efter det, som er fremført, må vi konstatere, at Det Radikale